

PŘÍPADY KPT. VÁCHALA 5

Hana Militká
VÁŠNIVÁ
POSEDLOST

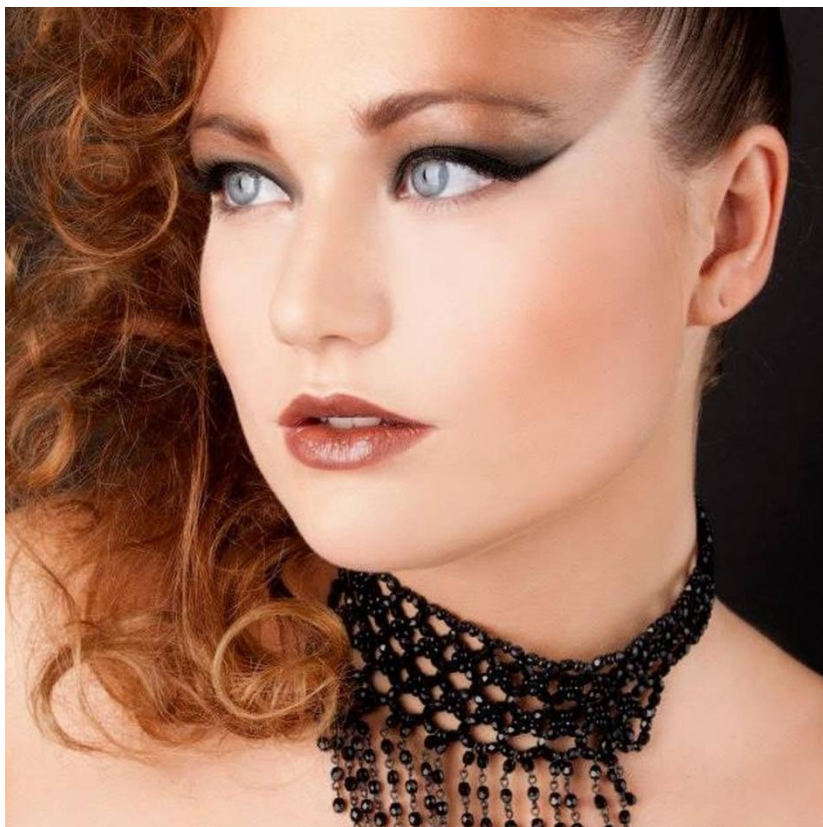
Hana

Militká

Vášnivá posedlost

Případy kpt. Váchala 5

Tváří obálky je herečka a modelka Nikol Nejedlíková

Detektivní román

Poděkování

Velké poděkování za skvělou profesionální a zároveň pohodovou spolupráci, spolehlivost a pravdivost patří nakladateli a spisovateli Martinu Kolářkovi, majiteli nakladatelství E-knihy jedou. Jeho umělecký talent, výtvarné cítění i nadšení ho předurčují k výborným výsledkům v jeho nelehké profesi.

Za své spisovatelské úspěchy vděčí autorka Hana Militká z velké míry svému uměleckému vedoucímu v oboru psaní příběhů a knih pedagogovi, režisérovi a spisovateli Jiřímu Halberštátovi. Podle jejích slov ji naučil psát úsporně, přesně a barvitě. Navodit atmosféru, držet linii příběhu a vystupňovat napětí do dramatických vrcholů.

Zelené údolí

Zelená je barva přírody, základní barva jara, naděje.

Je však mnoho odstínů zelené.

Někdy může vyjadřovat i beznaděj, zoufalství.

To je pak tmavá zeleň bez listů, bez světla, bez řešení.

Barva plísňe, hniloby, smrti.

To je pak konec.

Definitivně.

My však máme štěstí.

Naše zeleň září do dálky.

Posiluje nás.

Chrání.

Kdo by se neproběhl po čerstvě posekané louce?

Kdo nenasaje vůni trávy?

Kdo by se nezakousl do nádherného jablka?

Kdo by se nevykoupal v tůni? Neodpočal v zeleni borovic?

Jen pozor na zradu.

Pozor na podrazy.

Na takové, které už nejdou vrátit.

Ty osudové, které nás pohltí.

Nejhorší je, když zradíme sami sebe.

Už se nikdy nenajdeme.

Naši drazí nás pak nepoznají.
Nikdy víc nevykročíme ze stínu
do jasně zářivé zeleně zahrad.

Už nikdy nepřivítáme nadšeně jaro.
Ten smaragdový zázrak.

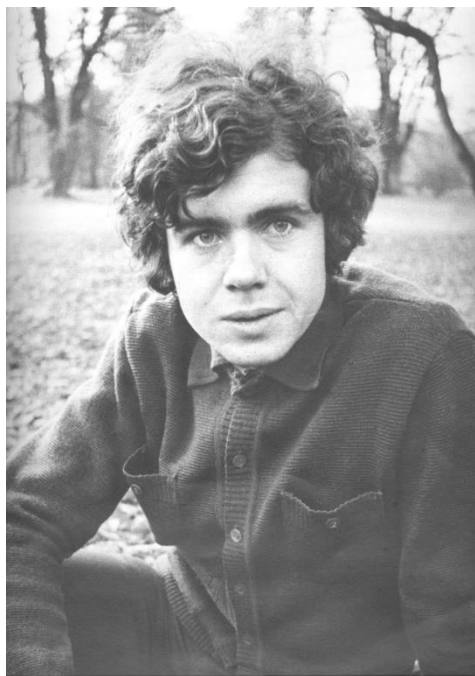
Předmluva

Ahoj Hani,

létu se zatím nechce být milosrdnější a ovlažit nás příjemnějšími teplotami. Je už bůhvíkolikátý horký den, obloha je čistě vymetená, ve sprše i z modrého kohoutku teče teplá voda a šedým buňkám se moc a moc chce nic nedělat.

Netoužím být literátem. Nemám pro to patřičné nadání, píli a cílevědomost. Jsem již ve své podstatě, snad i díky věku a pohlaví, poněkud lenivý. Ale nechci Tě zklamat. Proto píši těchto pár řádků.

Občas vzpomínám na naše studijní léta. Byly to, i přes poněkud zvláštní dobu, převážně šťastné a inspirativní roky. Drobné, či větší průšvihy se sem tam vyskytly, z jednoho obstojně velkého, když jsem kvůli bigbítu značně zanedbával studijní proces, jste mě pomohli úspěšně se vysekat. Za to Tobě, i všem ostatním z obou našich studijních kruhů, patří velké díky. Jenže

čím víc léta ubíhají, tím víc se vzpomínky drolí a mizí. Ale něco nemizelo. Je prima, že téměř všichni žijící spolužáci jsou i nadále propojeni přátelským poutem. I když stárneme, jeho síla ještě nepolevuje.

Závidím Ti a také většině našich spolužáků sloní paměť. Připadá mi, že jsou moje vzpomínky na léta strávená na JAMU ty nejútržkovitější. Při našem posledním ročníkovém setkání jsem byl opravdu překvapený z toho, kolik si již nepamatuji. Že by počínající Alzheimerova nemoc, či jiná potvora? A byl jsem rád, že jsem si mohl připomenout pozapomenuté. Jen je škoda, že už nejsme kompletní. Snad na nás ze shora Nika, Evča, Marcela i Renáta dohlížejí, abychom neprováděli příliš velké pitomosti.

Velké díky patří i spolužákovi Františkovi, který nedávno, při stěhování, objevil na půdě zapomenuté diapozitivy z naší účasti na festivalu v Nancy a nahrál je pro nás na web. Tvá Agáta v Gogolově Ženitbě, se kterou jsme se do Nancy vydali, byla úžasná. Ona inscenace nepochybně patřila mezi nejlepší představení, které náš ročník zplodil.

Detektivka Případy kpt. Váchala, nazvaná Nečekaná smrt je, počítám-li dobře, již 28. knihou, kterou vydáváš. Za těch pár let, co jsi opustila prkna Zlaté kapličky je to neuvěřitelný výkon a také obdivuhodná invence. Vidím Tvou hlavu jako obstojně zaplněnou knihovnu. Jen tak si sáhneš mezi mozkovými závity do poličky a další knížka je na světě. Kolik jich tam schováváš? Kolik nevyřešených případů Tvé detektivy ještě čeká? Určitě je toho ještě pořádná hromada a tak Ti přeji, aby si i Tvé budoucí počiny,

včetně další, spíše intimní tvorby, našly co nejvíce čtenářů a byly stále tak čtivé, jako dosud.

Ve zprávách povídali, že by mohlo v noci konečně pršet.

Opatruj se a měj se co nejvíce fajn.

V Humpolci 28. 7. 2019

Ivo Hyrš

herec a muzikant

P. S.

Není označení předmluva poněkud zavádějící? Většinou si nahlas nečteme. Nemělo by to být spíše PŘEDPSANÍ? Nebo PŘEDČTENÍ?

Jaro

„Vypadá to, že sluníčko začíná hřát,“ řekla si s dobrou náladou, když ráno vykoukla z okna. „Dnes mě čeká založení nového sadu. Ještě že mám malý bagřík. Moc se mi osvědčil,“ přemýšlela při snídani. „Budu dělat menší jámy. Prý stačí půl metru na půl metru, ale radši dělám všechno pořádně. Metr na metr, asi půl metru do hloubky. Už přivezli kvalitní úrodnou zem. Hlavně ještě přidám kompost. V tom tkví tajemství celého úspěchu.“

Jabloňová alej se zakládá na spoustu let. Škoda, že jsme práce nestihli na podzim. Bylo by to určitě pro sad lepší. Nesmím nic podcenit. Samozřejmě přidám základní hnojiva.“ Dokonce si začala prozpěvovat.

Zašla do kůlny a vyjela s bagrem. Připojila za něj valníček. Naházela nahoru pár pytlů s granulovaným hnojivem. Najednou se otrásla zimou. Zastavila bagřík před zadním vchodem.

„Ještě se stavím doma. Vezmu si teplejší bundu, čepici i rukavice. Je teprve časně jaro. Nebudu riskovat nachlazení. Makám každý den. Víím, že mě nikdo nehoní, ale mám svůj plán. Hlavně příroda nepočká. Nově vysazené jabloně budou rodit druhým, třetím rokem. Nejlepší plody prý rostou na dvouletém dřevě. Potřebuju silné stromky. Mám vynikající odrůdu, která vydrží ve sklepě do vánoc. Možná, když budu mít štěstí, pojedu za pár let na výstavu s nádhernými plody.“

Chvilku se ještě zdržela. Všimla si na stolku doporučeného dopisu. Upomínka za plyn.“

S pokleslou náladou vyšla z bytu. Spatřila pootevřené dveře u jednoho z pronajímaných pokojů. „Na uklízečku je ještě brzy,“ pomyslela si. „Dorazí asi za půl hodiny. Vozí dítě do školky. Má to dost daleko.“

Nakoukla do dveří a spatřila Anežku Strouhalovou, která je pravidelnou klientkou tohoto penzionu. Seděla zády ke dveřím a věnovala se něčemu u stolu.

Venku spolumajitelka farmy a penzionu „Klidné zátíší“ nasoukala na valník ještě jeden větší pytel. Byl dost těžký i na ni. „Hnojiva není nikdy dost.“

Nastartovala bagřík a rychle odjela. Celý den se věnovala zakládání jabloňového sadu. Měla s sebou balíček místo oběda. V termosce kávu, v láhvi vodu. Nehrozilo, že by voda zteplala. Zatím se sluníčko příliš nepředvedlo.

„Teplota vystoupila na slabých pět stupňů. Hosté přijdou určitě zmrzlí. Zatopím v krbu ve společenské místnosti. Na pokojích se jim topí pořád. Šli na celodenní výlet do obory s místním hajným. Budou okukovat jeleny, muflony i jiné krásné exempláře. Ale vlka neuvidí. Je plachý. Kuchařka všem hostům připravila balíčky místo oběda. Při večeři jim chudší oběd vynahradí. Bude řízek s bramborovou kaší, zeleninový salát. Určitě nikdo nepohrdne. Brambory vlastní, z pole, zelenina taky. I vepříky máme vypěstované. Určitě budou všichni spokojení.

Víno z Moravy. Mošt vlastnoručně vymačkaný, jablka z jižního svahu. Co si přát víc?“ říkala si.

Domů se vrátila docela udřená, ale šťastná: „Za pár dní přivezou stromky z Anglie. Už se těším. Budu připravená. V jámách pro stromky je základní výživa na tři roky. Samozřejmě jim ještě něco přidám. Chci mít nejvzácnější jablka široko daleko,“ pomyslela si spokojeně.

Nejdřív zatopila v krbu, aby bylo v jídelně teplo. Vysprchovala se. Oblékla čisté rifle s flanelovou košilí a sešla dolů do jídelny.

Všichni se už vrátili z výletu.

Bylo vidět, že jim chutná.

Věra se u každého stolku zastavila: „Jaký byl výlet? Co říkáte na výhled? Krásný vzduch, že?“ Všichni nadšeně kývali s nacpanými pusami. Jídelnou se nesla příjemně spokojená atmosféra.

Jakmile přišla Věra ke stolu v rohu, nejbliž u krbu, ozvala se štíhlá žena středního věku Leopolda Kvašená: „Nevíte, kde je paní Anežka? Ještě nepřišla dolů. Určitě má hlad. Jestli se jí něco nestalo?“

„Zkusila jste na ni zaklepat?“ zeptala se majitelka.

„Ano. Neozvala se. Je zamčeno,“ pípla.

„Zkusím to sama,“ rozhodla Věra. „To jsem já, paní Anežko, otevřete.“

Nikdo se neozval.

Po chvíli sešla dolů: „Skutečně se neozývá. Neviděli jste někdo paní Anežku?“

„Ne,“ odpovídala plná ústa ze všech stran.

Přihlásila se paní Magda Zaoralová: „Chtěla jít s námi. Ptala se mě, jestli na oběd budeme zpátky. Bylo mi divné, že chce s námi jít. Jak dlouho by vydržela naše tempo? Pak už jsem ji neviděla,“ zakončila tučná paní Zaoralová.

„To ovšem znamená, že se ztratila cestou,“ usoudila majitelka. „Musíme zavolat policii. V noci může mrznout.“

Okamžitě zapomněla na večeri a běžela k telefonu.

Za půl hodiny přijeli tři strážníci. Když zjistili, že stará paní skutečně zmizela, nechali odemknout její pokoj. Zjistili, že neodjela. Její osobní věci zůstaly na místě.

Zavolali na oddělení policie.

Po půl hodině byla zorganizovaná četa, která začala hledat paní Anežku Strouhalovou. Procházeli okolí, ptali se sousedů. Zvětšovali okruh hledání.

„Paní majitelko, musíme to pro dnešek odpískat. Nemáme pomůcky pro noční vidění. Vrátime se hned při rozbřesku a najdeme ji.“

Mezi klienty byla tísnivá atmosféra. Po odjezdu policie se pomalu rozcházeli do svých pokojů. Cestou tvořili hloučky, tiše debatovali.

Pozdě večer se vrátil domů Alois, manžel Věry.

„Kde jsi zrovna dneska tak dlouho? Tady se děje spousta věcí. Zmizela stará paní Strouhalová. Hledá ji policie. Její věci jsou v zapečetěném pokoji. Možná někde venku umrzla. Jsem na všechno sama. Jestli nám hosti odjedou, přijdeme na buben,“

rozbrečela se v jeho náruči. Najednou se odtáhla: „Zase jsi pil. Byl jsi v Ledči, že jo? Takhle určitě zkrachujeme. Sama to nezachráním.“

Objal ji.

Chvíli vzlykala.

Pak se mu zadívala do očí: „Jestli se nevzchopíš, odpískám to.“

„Vždyť víš, že se snažím. Přijel inseminátor Vašek. Pozval mě na jedno točení. Nešlo to odmítnout. Má teď trable s manželkou. Nemohu ho poslat do háje.“

„Jasně. Vždycky se najde výmluva,“ řekla smířlivěji.

„Byl bych dávno doma, kdyby tam ten poděs pořád nehulákal.“

„Jakej poděs?“

„Jeden místní pablb. Pořád mlátil do herního automatu a něco vykřikoval. To ti byl takovej kravál. Ani jsme s Vaškem chvílema neslyšeli vlastní slovo. Tomu blbovi jsem jednu natáh. Skácel se jak špalek. Dneska ty mladý nic nevydržej.“

„Ty ses zbláznil,“ zírала na něj nevěřičně.

„Věř mi, nechtěl jsem. Najednou koukám, že mě bolí pěst. Blb se válí na zemi. Chtěl jsem platit, že mizím. Jenže hostinskej, ta svině, zavolal poldy. Odvezli mě i Vaška na cimru. Vyslýchali nás nejmíň dvě hodiny.“

„Co se stalo tomu klukovi?“

„Ten blb je našťestí v pořádku. Ve špitále ho prohlídli. Nic mu není. Jen mu udělali pár rentgenů. Pak ho pustili domů. Volal mi

Vašek. Všechno se ututlá. Nezlob se.“ Přitulil se k ní. Chvilku se cukala, než povolila.

Ráno se hosté trousili na snídani bez nálady.

Oknem bylo vidět policejní auta. Někteří strážci zákona pobíhali po schodech. Mizeli v pokoji Anežky nebo z něho vycházeli.

Věra postávala mezi stoly. Zasněženě, citlivě hovořila s klienty: „Povolali posily z kraje. Prohledávají celé okolí. Vyslýchají i vzdálené sousedy. Budou s vámi chtít taky mluvit. Asi až večer. Za denního světla pracují hlavně v terénu. Nebojte se výsledku. Řeknete jim, kdy jste ji viděli naposledy. Musí se zmapovat její poslední chvíle. Nikdo zatím netuší, co se vlastně stalo.“

Hosté byli rádi, že s nimi majitelka mluví. Nikomu nepřidá zmizení stařenky.

„Možná je už mrtvá, pokud zůstala v noci venku. Byla velmi milá,“ zavzlykala Leopolda. „Čilá na svůj věk, hlavně duševně. Dalo se s ní mluvit o všem,“ usedavě se rozplakala.

Věra si k ní přisedla: „Napijte se čaje. Uleví se vám. Vůbec jste nejedla. Anežka by nechtěla, abyste kvůli ní truchlila. Jestli je venku, určitě ji najdou. My pomůžeme tím, že budeme dbát na chod penzionu. Snězte aspoň něco. Pak si můžete jít zdřímnout,“ domlouvala jí.

„Kdepak. Nechci být sama v pokoji. Neusnu. Radši počkám tady, než ji najdou,“ řekla rozhodně.

„Jak si přejete. Donesu vám nějaké časopisy.“

V mžiku byla s úsměvem zpátky.

Leopolda převzala různá čtení pro ženy a sešit křížovek. Vše položila bez zájmu na stůl: „Nemáte nějaké články o zdejší krajině? O historii?“

„Podívám se. Něco určitě najdu. Jen to nebude hned,“ usmála se Věra. Přistoupila k dalšímu stolku. Hovořila postupně se všemi hosty.

Začala cítit obavy: „Jestli to takhle půjde dál, za pár dní nám všichni odjedou. Musíme celé pátrání nějak urychlit, nebo zpestřit.“

Vyhledala velitele: „Nezlobte se, že ruším. Potřebuju se s vámi domluvit. Hrozí, že nám hosté odjedou. Propadají skepsi. Potřebujeme udělat hromadný výlet. Kdy to bude možné?“

„Chápu vaše obavy. Vy zase chápejte nás. Musíme dokončit vyšetřování. Technici jsou dávno hotoví. Pátrání po okolí ukončíme zítra. Musíme všechny vyslechnout. Máte tady asi dvacet hostů. Počítejte na každého hodinu. Během zítřka bychom to ve třech mohli zvládnout. Bez záruky. Nemůžu tady držet víc mužů.“

„Děkuju vám. To jsem chtěla slyšet. Už vím, jak klienty povzbudím.“

Přiblížil se čas oběda.

Většina hostů do jídla jen šfouchla. Málokdo snědl celou svou porci.

Majitelka před ně předstoupila: „Vážení hosté, chci vám oznámit, že policie vás všechny potřebuje vyslechnout. Zítra nás čekají náročné chvíle. Tím by mělo celé vyšetřování tady na místě

skončit. Určitě se všichni potřebujeme odreagovat. Proto vám nabízím zcela zdarma výlet na Lipnici. Jak jistě víte, nachází se tam středověký hrad. Určitě vás nadchnou nádherné vyhlídky do okolí. Je tam archeologická expozice. Rozhodně stojí za prohlídku hodovní síň Jindřicha z Lipé. V suterénu se nachází rozsáhlá sklepení. Zároveň vás všechny zvou na oběd do tamní příjemné restaurace. Připijeme si na počest naší dlouholeté klientky paní Anežky Strouhalové.“

Všichni pozvedli skleničky a připili si.

V jídelně bylo cítit určité uvolnění.

Věra svým klientům rozuměla.

„Jen kdyby Lojza občas neujel, byl by tu krásný život. S penězma to snad zvládnu,“ pomyslela si spokojeně. Vyhledala manžela. Dnes byl krotký jako beránek.

„Už na tebe čekám. Zahřívám postel. Přitul se ke mně, krasavice moje.“

„Co bych si bez tebe počala? Jen nejezdi do města do hospody. Tady je nám nejlíp,“ přitiskla se k němu.

Výslechy

Výslechy hostů zabraly téměř celý pátek.

Vypadalo to, že už se nic nového policie nedozví.

Mezi posledními přišla na řadu Leopolda Kvašená.

Chovala se poněkud jinak, než většina vyslýchaných.

Velitel si jí všiml: „Tuhle si vezmu já,“ řekl mladšímu kolegovi.
„Dej si na chvilku pohov.“

Nejdřív jí kladl běžné otázky: „Řekněte mi celé vaše jméno, jméno za svobodna, přesnou adresu, datum narození, rodné číslo, adresu zaměstnavatele, vaše číslo mobilu. A nyní mi řekněte svými slovy, kdy jste si všimla, že pohřešovaná chybí.“

„Bylo mi divné, že nepřišla k večeři. On to byl vlastně pozdní oběd. Po výletě. Na ten neuvěřitelný věk jí docela chutnalo. Někdy toho snědla víc než já. Sedíme... vlastně jsme seděly u jednoho stolu. Obdivovala jsem ji. Byla velmi vzdělaná,“ zavzlykala. „Promiňte. Je mi jí moc líto. Dá se říct, že jsme se trošku kamarádily. Byla profesorkou na univerzitě. Nechápu, co se jí stalo.“

„Chtěla jít s vámi na výlet?“

„Pochybuju. Nic takového neříkala. Byla si naprosto vědomá svých fyzických možností.“

„Co byste mi o ní ještě mohla říct?“

„Moc mi chybí. Zvažuju, jestli nemám odjet domů. S nikým dalším jsem se zatím nesblížila,“ zavzlykala.

„Chápu. Zatím vás tady potřebujeme. Vraťme se k pohřešované. Měla nějaké zvláštní zvyky? Navštívil ji tu někdo? Volal jí někdo? Nebo ona někomu? Nemohl za ní ten den někdo přijet?“

„Nikoho už neměla. Jen nějakou neteř, ale ta žije v Kanadě.“

„Byla jste u ní na pokoji?“

„Ano, dvakrát mě tam pozvala.“

„Výborně. Půjdem se tam podívat, pokud vám to nevadí.“

„Samozřejmě. Udělám pro naši milou Anežku všechno, co budu umět.“

„Dobře. Pojdme.“

Zvedli se, kráčeli k pokoji staré paní. Leopolda byla nesvá. Ostýchala se vstoupit do místnosti.

„Jen se nebojte. Není tady nic hrozivého,“ povzbudil ji.

Nervózně vstoupila.

Opatrně se kolem sebe rozhlédla.

„Můžete mi říct, jestli je všechno tak, jak bylo? Nehýbalo se s ničím? Nechybí něco?“

Pomalů zavrtěla hlavou.

„Máte čas. Projděte se tady. Vše si v klidu prohlédněte.“

Pomalů se rozhlížela.

Zastavila se u knihovny poblíž dveří. Chvilí zírala na skříňku.

„Myslím si, že tady byla mosazná váza. Malovaná. Vždycky jsem si říkala, že bych se bála do ní dát kytky. Voda by mohla vázu zničit. Jednou jsem to řekla nahlas. Anežka se smála. Prý se do ní květiny nedávají. Je ozdobná. Třeba jako socha. Myslím si, že

v tomhle neměla pravdu. Socha vypadá jinak. Ale nevyvracela jsem jí to. To víte, profesorka. Všechno ví nejlíp.“

„Ještě něčeho jste si všimla?“

„Ne. Zdá se být všechno na svém místě.“

„Škoda. Teď by se nám hodilo, kdybychom věděli, co všechno tu měla.“

„Našli jste?...“

„Co máte na mysli?“

„Nechci dělat drby.“

„Nezlobte se, ale tohle neberu. Potřebujeme všechny dostupné informace. Jestli něco víte, je vaší povinností nám to sdělit.“

Zbledla.

Odkáslala si: „Už nic nevím.“

„Je vám jasné, že se může jednat o utajování informací neboli maření vyšetřování? Na to je trestní sazba. Zvláště, kdyby šlo o vraždu.“

„O vraždu?“ zavravorala a zbledla. Na poslední chvíli ji zachytil.

„Sedněte si. Všechny otisky jsme sňali. Celé místo je pečlivě prohlédnuto našimi techniky.“

Zhluboka se nadechla: „Skutečně si myslíte, že ji někdo zavraždil? To by ovšem...“

„Zatím nevíme nic jistě. Možná venku zabloudila, nebo se s někým svezla do města. Ale musíme vzít v úvahu i násilný trestný čin.“ Nechal na ni svá slova se vši váhou dopadnout.

„Teď mi konečně sdělte tajemství, které skrýváte celou dobu. Čeho se bojíte?“

„Máte pravdu. Bojím se,“ pokývala hlavou.

„Řekněte mi všechno.“

„Vím o něčem, co mi může přitížit. V takovém případě si myslím, že nejsem povinná vám to sdělit. Je to tak?“

„Nevěřím, že máte se zmizením pohřešované cokoliv společného.“

„Skutečně?“

„Ano. Musela byste být velmi rafinovaná. Neodpovídáte profilu pachatele.“

„To se pozná podle profilu?“

„Mám na mysli psychologický profil.“

„Aha. Já myslela podle tváře,“ hystericky se zasmála. Sáhla si na nos.

„Teď mi konečně bez obav řekněte vše o zmizení paní Anežky Strouhalové.“

„Možná je to blbost.“

„Ven s tím. Posouzení vaší informace nechte laskavě na nás.“

„No, šuškal se, že má řůru peněz.“

„Kolik?“

„Nevím. Půl miliónu. Nebo celý?“

„Nic takového se tady nenašlo. Žádná vkladní knížka. Žádný výpis z banky.“

„Nevím. Nejsem si jistá, jestli to vůbec byla pravda.“

„Zjistíme, co se dá. Pátráme i v místě jejího bydliště.“

„Jednou mi řekla, že má starost, aby se po její smrti dostalo všechno k její neteri do Kanady. Nevím, co tím myslela.“

„Adresu na její neter neznáte?“

„Ne. Ani nevím jméno.“

„Ještě mi přesně popište vázu, která tady chybí.“

„Taková žlutá, červeně malovaná. Vysoká asi třicet centimetrů. Vypadala jako amfora, ale hubená.“

„No, prosím. Vidíte, že to šlo. Musím vás požádat, abyste s nikým o obsahu našeho rozhovoru nemluvila. Všechno je přísně tajné.“

„Dobře. Ještě mě napadlo, že by vám mohla pomoci uklízečka. Přece jen navštěvuje všechny pokoje. Bude vědět, jestli se něco ztratilo. Podle mne ta váza k ničemu nebyla. Možná ji uklízečka vyhodila. Jen na ni sedal prach. I když tady je lepší vzduch než u nás doma.“

„Děkuji vám. To je pro dnešek vše. Zatím odtud neodjíždějte.“

Vymotala se ze dveří celá zmatená.

Omylem se vydala na opačnou stranu, než byl její pokoj.

Chvíli trvalo, než se zorientovala.

Na pokoji se zhroutila do křesla.

Ponořila se do svých myšlenek. Její mozek odmítal připustit, že celá záležitost je skutečností.

Tony

V pátek večer byly ukončeny výslechy hostů. Zatím se neobjevily žádné další stopy. Jen fáma, že paní Anežka Strouhalová byla poměrně bohatá. Nikde se nenašel důkaz o jejím větším majetku. Ani v jejím dvoupokojovém bytě v Praze se nenašla žádná stopa. Pražští kriminalisté, kteří byli pověřeni součinností v tomto případě, nezjistili ani účet u žádné banky. Patrně stará paní nedůvěřovala bankám. Po nějakých hotových penězích ani stopy. Pražský byt nevykazoval známky cizího vniknutí. Voda i plyn byly stále zavřené. Paní Anežka se určitě ve svém bytě poslední dobou neukázala. Bojler byl vypnutý, jen lednička s mrazákem tiše běžela.

Vyšetřování uvízlo. V jejím pokoji v penzionu se našly jen její otisky a samozřejmě otisky uklízečky, paní Marie Zlámalové. Kromě kovové vázy nezmizelo z jejího pokoje patrně nic. Paní Anežka ji mohla někomu darovat.

Hosté se pomalu vzpamatovali ze šoku.

Policie hledání v terénu odvolala, její pokoj uvolnila.

Celý případ zmizení jedné staré ženy se ubíral do ztracena.

Příští den Věra Semerádová, majitelka farmy, skončila svou práci na poli. Převlečená a upravená procházela jídelnou mezi hosty. S každým prohodila pár přívětivých slov. Klienti ji milovali.

Po večeři všechny upozornila na zítřejší slíbený výlet do Lipnice nad Sázavou. Hosté se těšili. Hlavně jde vše na účet podniku. Tohle pomyšlení jim vracelo dřívější dobrou náladu. Po paní Anežce už nikdo netruchlil. Jen paní Leopoldě Kvašené chyběla.

Věra se odebrala do soukromého bytu, který byl v prvním patře penzionu. Sotva otevřela dveře, poznala, že je někdo uvnitř. Lekla se. Manžela zahlédla ještě venku: „Ten tady být nemůže. Haló, je tu někdo?“ zavolala nejistým hlasem. Poslední události jí pořádně pocuchaly nervy.

Uslyšela kroky v kuchyni.

Otevřely se dveře: „Ahoj mami, to jsem já, Tony. Snad se mě nebojíš?“

„Chlapče, kde se tu bereš? Nečekala jsem tě. Proč jsi nezavola? Mohla jsem nachystat tvou oblíbenou svíčkovou. Doufám, že se zdržíš!“

Padli si do náruče. Věra odběhla připravit synovi večeři.

Mezitím přišel táta Lojza, aby společně povečeřeli.

Otevřel víno, které schovával pro zvláštní účely. Strávili příjemný večer.

„Ještě kdyby tu byla Luisa,“ povzdechla si matka Věra. „Je pořád v Londýně. Mají zkouškové období. Potom snad přijede.“

„Co děláte zítra? Mohli bychom se jet podívat do Prahy. Nakoupit. Mám tam ve značkové prodejně vyhlídnutou jednu super tenisovou raketu. Nutně ji potřebuju. Máme na fakultě turnaj.“

„Asi to nepůjde. Slíbila jsem hostům výlet na Lipnici,“ řekla máma.

„To byl od tebe výborný nápad na uklidnění hostů,“ řekl táta. Chlapče, tady se dějí hrozné věci. Představ si, že někdo ukradl tu starou mosaznou amforu.“

„Z pokoje paní Anežky?“

„Jó, i s Anežkou.“

„Počkej, tak kdo vlastně zmizel?“

„Obě, váza i naše klientka. Jsou fuč. Asi je čert vzal,“ pokusil se o vtip táta Lojza.

„Takhle nemluv!“ zakročila matka. „Přišli jsme o stálého klienta. Jezdila každý rok na pět týdnů. Jen kdybychom měli víc takových hostů. Bylo by po problémech,“ vzdychla si.

„Nic proti ní nemám, ale koukat se na ni nedalo. Scvrklá jak švestka.“

„Ty bys pořád jen koukal po mladejch. Už si taky uvědom, kolik ti je.“

„Abys do mě pořád neryla. Tolik jsem toho zase neřekl.“

„Nehádejte se,“ zakročil syn zvesela. „Jestli chcete, zahrajeme si mariáš.“

„Dneska ne. Jsem moc unavená. Možná zítra. Hezky se vyspi. Dobrou noc,“ řekla Věra a zmizela v koupelně.

Ráno se Tony hnul do jídelny. Otevřel dveře a plnou silou vletěl do dívky, která stála hned za dveřmi.

Začal se omlouvat.

Dívka se ohlédla.

Jejich oči se setkaly.

Oba se rozzářili.

„Nic se nestalo. Nemám stát hned za dveřmi. Dalo se to čekat.“

„Nemám lítat jako blázen. Skutečně promiňte. Nestalo se vám nic?“

„Ne. Jsem v pořádku.“

„Dovolte, abych se představil, Tony,“ zasmál se úsměvem, o kterém věděl, že je neodolatelný.

„Těší mě, Tony. Já jsem Bětka.“

„Bětka? Jako Alžběta?“

„Přesně tak.“

„Moc mě těší. To je velmi slavné jméno.“

„Já ho ale neproslavila. Zatím,“ zasmála se.

„Jste tady sama?“

„Kdepak. Moji rodičové mě sem dovezli. Prý mi to udělá dobře. Možná jo,“ smála se na něj šibalsky.

„Myslím si, že určitě.“

„Jdete na snídani?“

„Měl jsem to v úmyslu.“

„Můžete přisednout. Jsme jen tři. Jedno místo u stolu je volné,“ pozvala ho.

„Výborný nápad.“

Zasedli ke snídani.

Přišli její rodiče. Představili se: „Jmenuji se Vlasta Kingová, tohle je můj manžel Emanuel a naše dcerka...“

„Já vím, Bětuška, my už se známe. Antonín, přátelé mi říkají Tony. Semrád,“ zamumlal své příjmení.

„Přijel jste dneska?“ zeptala se. „Ještě jsme vás tu neviděli. Bude se vám tady líbit, uvidíte, pane Tony,“ usmála se zářivě.

„Už se mi tu líbí,“ usmál se na Bětku.

„Asi tady nejste poprvé?“

„Už jsem tady byl.“

„Jedete s námi dnes na výlet?“ ptala se zvědavá matka.

„Ještě nevím. Mohl bych?“

„Nenechte si ho ujít. Bude zábava. Jedeme na hrad. Pak jsme zváni majitelkou na oběd na účet podniku. Jen se nestyďte. Pojeďte s námi.“

„Máte pravdu. Proč nejet?“

Po snídani na všechny čekal přistavený autobus. Tony dovnitř proklouzl. Jeho matka si ho ani nevšimla. Bětku mu držela místo. Když si sedal, málem na ni upadl. Oba se začali řehtat.

Věra procházela autobusem a počítala účastníky. U Tonyho se překvapeně zastavila: „Odkdy tě zajímají společné výlety?“

„Myslím, že ode dneška,“ usmíval se.

Udiveně zakroutila hlavou. Musela začít počítat znovu.

„Vy se znáte?“ zeptala se zvědavě Bětku.

„Tak trochu.“

„Jezdíte sem často?“

„Ne tak často, jak bych si přál.“

„Nádherná krajina. Určitě bych tady mohla žít.“

„Opravdu? Někomu to může připadat jako zapadákov.“

„Určitě ne. Klid, krásný vzduch. Co víc si přát pro svou rodinu, pro děti.“

„Vy už máte děti?“ vykulil se Tony.

„Ne, ale doufám, že jednou budu mít,“ smála se.

„Jo. Pro děti je tady ráj,“ uklidnil se.

Prohlídka hradu byla zajímavá. I když jsou z něho částečně trosky.

Navštívili i kostel svatého Víta, letní amfiteátr s dřevěnými schody. Prohlédli si dům Jaroslava Haška, kde žil ke konci života. Zavítali také na jeho hrob.

Všem vyhládlo z vyčerpávajícího výkladu kastelána. Nadšeně se hrnuli do nedaleké restaurace na oběd.

Po obědě se ještě prošli po Lipnici. Zvenčí si prohlédli rekreační areál, který slouží vládě a parlamentu k odpočinku.

„Vybrali si hezké místo,“ neodpustil si Emanuel. „Kdyby sem měli jezdit za odměnu, podle vykonané práce, zelo by to tady prázdnotou,“ neodpustil si ironickou poznámku.

„Ale tati,“ napomenula ho Bětko. „Ty a ta tvoje politika.“

„Jen nech bejt. Je důležitý, jaký ti nahoře dělají zákony. Občas by člověk plakal,“ dodal smířlivě.

„Už je čas jít k autobusu,“ rozhodla matka.

Bětko s Tonym se loudali vzadu.

Tony ji chytil za ruku: „Uvidíme se večer? Přijdeš? Můžeme se projít. Nebo se koukneme ke mně. Mám bezvadný skladby. Jakou hudbu máš ráda?“

„Miluju šansony,“ vyhrkla nadšeně.